

Sat Chit Anand # 30 vraag 1

Wees Adam en Eva.

6 december 1987 PM in het Chuang Tzu Auditorium.

Geliefde Osho,

Wat is de verantwoordelijkheid van liefde?

Gyan Raga, de mind creëert vragen. Ze kunnen er erg relevant en redelijk uitzien, maar ze zijn tegen ervaring, tegen het bestaan. En daar de hele wereld enkel met elkaar communiceert door de mind, verzet niemand zich tegen zulke vragen, die in wezen verkeerd zijn.

Bijvoorbeeld, deze vraag is fundamenteel verkeerd. Hij komt voort uit een totaal onbegrip. Liefde kent geen verantwoordelijkheid, want liefde zelf is verantwoordelijkheid. Om liefde en verantwoordelijkheid te scheiden is gewoonweg stom. Maar alle morele systemen van de wereld scheiden hen. Hun idee van verantwoordelijkheid correspondeert niet met het bestaan, maar enkel met hun logica.

En je moet begrijpen dat logica door de mens gefabriceerd is. Het groeit niet op het velden. Het is niet zoals de bergen en de sterren en de baby's. Het is eenvoudig een mind projectie. En het heeft de mensheid eeuwenlang gedomineerd. Het heeft veel waardevolle mogelijkheden en aanleg vernietigd. Het heeft veel deuren naar de mysteriën van leven gesloten. Het heeft de mens bijna blind gemaakt, voor bewustzijn, voor gelukzaligheid, voor de waarheid.

Maar zijn dominantie bestaat al zo lang dat het niet zo makkelijk duidelijk wordt dat het fouten tegen het bestaan blijft maken. Ik zou deze vraag zo gedetailleerd mogelijk willen ontleden. Alleen analyse van de vraag zal je bewust maken dat ze geen antwoord nodig heeft.

Verantwoordelijkheid is, volgens alle morele codes, een soort plicht, en een plicht is een last. Je moet het doen, want het is je gezegd dat je het moet doen of je wilt of niet. Het is een moeten. En je voelt je schuldig als je het niet doet. Je voelt dat je voor je verantwoordelijkheid wegloopt. Als je het wel doet voel je je een slaaf, tenietgedaan als een individu, vernietigd als vrijheid. Dus zit je wat allebei betreft in de problemen.

Moraliteit maakt de mens psychologisch ziek. Het geeft je denkbeelden die je ongemakkelijk maken wat je ook doet. Of je die volgt of niet maakt niet uit.

Er is tegen je gezegd, "Dit is je verantwoordelijkheid ten opzichte van de natie." De natie nu is een fictie. Er zijn geen naties in de wereld voor zover het de natuur, het bestaan betreft. Al je landkaarten zijn gewoon zinloos en een betere mensheid zal ze allemaal verbranden, want alle grenzen die een onderscheid maken tegen enig deel van de mensheid zijn lelijk, krankzinnig.

Ik heb je een verhaal verteld ...

Toen India werd verdeeld in twee naties, India en Pakistan, ging het gerucht dat er een krankzinnigengesticht was precies op de grens. Noch India noch Pakistan was erin geïnteresseerd de inrichting over te nemen. Maar er moest iets gedaan worden. Ze moest ergens bijhoren. Tenslotte riep de directeur van de inrichting al de krankzinnigen bij elkaar en vroeg hen, "Wil je naar India?"

Ze zeiden, "Nee, we zijn hier perfect gelukkig."

De directeur zei, "Je zult hier zijn. Maak je daar geen zorgen over. Zeg me gewoon – wil je naar India?"

Ze keken allemaal elkaar aan en ze zeiden, "Mensen denken dat wij gek zijn! Er is iets mis gegaan met onze directeur. Als we hier zullen blijven dan komt de vraag om naar India te gaan toch niet op? Waarom zouden we naar India gaan?"

De directeur zat in de problemen hoe hij het aan deze krankzinnige mensen uit kon leggen. Hij zei, "Zou je dan naar Pakistan willen?"

Ze zeiden, "Nee, helemaal niet. We zijn perfect gelukkig hier. Waarom zouden we ergens anders naar toe gaan."

Hij probeerde hen opnieuw uit te leggen dat, "Jullie blijven hier, of je nu voor India kiest of voor Pakistan. Jullie gaan nergens anders naar toe."

Toen zeiden ze, "Dat lijkt toch wel erg vreemd. Als we niet ergens heengaan, waarom zouden we er zelfs dan naar gevraagd worden? We zijn hier."

Het was onmogelijk hen te overtuigen dat het geen kwestie was van lichamelijk naar India of Pakistan te verhuizen. Het is een politieke kwestie: "Onder welk land, binnen welke grenzen wens je te blijven?" Tenslotte werd door de ambtenaren beslist dat de inrichting verdeeld zou worden in twee delen. De ene zou in India zijn en de andere in Pakistan, ze bouwden een enorme muur, die de hele inrichting gewoon in tweeën verdeelde.

En ik heb gehoord dat de krankzinnige mensen nog steeds op de muur klimmen, met de mensen aan de andere kant praten en zeggen, "Het lukt ons maar niet om het te begrijpen. Wij zijn hier, jullie zijn daar, maar jullie zijn naar Pakistan gegaan en wij zijn naar India gegaan -- gewoon omdat ze een muur gebouwd hebben. En het vreemdste van alles is dat zij denken dat wij gek zijn."

Het is een krankzinnige wereld. Alle grenzen zijn absolute nonsens. Alles wat de ene mens van de andere mens scheidt is onmenselijk, onbeschaafd. Maar niemand vraagt zich af of naties een fictie zijn, en omdat jij je dat nooit afvraagt begin je te geloven in de werkelijkheid van naties. Dan komen de vragen van verantwoordelijkheid voor de natie. Je offert zelfs je leven voor de natie die een verzinsel is. Nergens bestaat er zoiets, geen India, geen Duitsland, geen Japan, geen Amerika. Het is één enkele planeet, één mensheid.

Maar vanwege de fictie, blijven mensen elkaar maar doden. Echte mensen worden gedood voor een onecht idee. Verantwoordelijkheid ten opzichte van de natie is de reden geweest van alle oorlogen. Als al die mensen die naar de oorlogen gingen hadden geweigerd: "We gaan niet iemand doden voor een verzinsel en we gaan niet gedood worden voor een verzinsel," dan zouden er geen oorlogen geweest zijn, geen politici. De wereld zou een vredige, mooie plaats geweest zijn om in te leven.

Eeuwenlang hebben we niets anders gedaan dan vechten en doden. Ons enige beroep schijnt oorlog te zijn. Soms vechten we, soms maken we ons op voor een toekomstig gevecht. Maar de hele tijd zijn we bezig met een enkel beroep, dat van moordenaar, omdat ons een stom denkbeeld is geleerd: verantwoordelijkheid voor de natie, verantwoordelijkheid voor je religie. Alle religies hebben je onderwezen dat je leven niet meer waard is dan je religie. Het is zo'n vreemd idee. Al deze dingen zouden er voor de mens moeten zijn niet andersom. Een religie bestaat om de mens te helpen, niet om de mens te vernietigen. Maar alle religies hebben de mens vernietigd, geen enkele heeft er geholpen.

Ze zeggen, "Het is jouw verantwoordelijkheid, als jouw religie in moeilijkheden is of als jouw religie probeert grotere afzetgebieden te veroveren, meer mensen te winnen, is het jouw verantwoordelijkheid om je op te offeren." Het herinnert me aan de primitieve religies, want het is een overblijfsel uit die dagen. In het oude boek van de Rig Veda, brachten ze offers aan een fictieve God. Niemand heeft hem gezien, niemand heeft enig idee wat je precies met het woord bedoelt. Er bestaat geen bewijs, geen feiten, geen getuige. Maar voor die onwerkelijke, verzonden God, die alleen maar een hypothese is, werden zelfs mensen geofferd voor een stenen standbeeld – een beeld wat ze zelf hebben gemaakt.

Er wordt in Rig Veda gesproken van *narmedh yagna*. De mens offeren aan God was het grootste ritueel. En iemand die bereid was zich te offeren werd als heilig beschouwd. Zij die niet tot zoiets in staat waren werden als lafaards gezien, die hun verantwoordelijkheid niet vervulden. Sterven voor God – wat kan er meer waardevol zijn dan dat?

Na de mens begonnen ze dieren te offeren. Nu proberen alle Hindoes van dit land het slachten van koeien te stoppen. Maar ze zijn zich niet bewust dat hun voorvaders in de Rig Veda zelf koeien slachtten als een offer aan God. En ze aten het vlees van de koeien, want beelden eten niet. Je kunt het aanbieden en dan weer terugnemen als een goddelijk geschenk. Alles is van jou: je doodt de koe, je offert haar aan een stenen god die niet kan eten en dan neem je het terug en deelt het uit aan al

de gelovigen. En deze mensen proberen voortdurend het slachten van koeien te stoppen. Ze doodden paarden, ze hebben allerlei soorten dieren gedood. Ze doden nog steeds.

In Calcutta, in een van de meest beroemde tempels van de moeder godin Kali doden ze nog steeds iedere dag een paar geiten en dan wordt het vlees van de geiten verdeeld als *prasad*, als Gods geschenk aan de gelovigen. En dit is een vegetarisch land. Een vreemd soort vegetarisme! Maar in de naam van God, is alles toegestaan. Toen ze ophielden om mensen te offeren – want er werd steeds meer op gehamerd door mensen als Gautama Boeddha en Vardhamana Mahavira dat dit absoluut lelijk en onbeschaafd is, het is enkel een strategie om je kannibalistische tendensen te verbergen, in naam van religie eet je de mens – omdat het zo erg bekritiseerd werd, hielden ze op met mensen te doden.

Maar er moest iets voor in de plaats komen. Dus zelfs vandaag de dag zijn mensen die het substituuut gebruiken misschien niet bewust wat zij doen. Ze hebben een substituuut gevonden in de kokosnoot, want het lijkt op het hoofd van een mens – met twee ogen, een kleine neus, een kleine baard, haar – en in het Hindi wordt het hoofd *khopari* genoemd, en de kokosnoot wordt *khopera* genoemd; er is niet veel verschil. En als je een tempel wenst te bezoeken, zul je een kokosnoot mee moeten nemen. Je weet niet wat je doet! De beelden waren ooit roodgekleurd door het menselijk bloed. Nu is dat moeilijk geworden. Kokosnoten worden gebruikt, dus de beelden zijn rood gekleurd. Waarom rood? Bloedrood.

In de naam van een God, die een verzinsel is, had je de verantwoordelijkheid jezelf op te offeren. In naam van religie zijn er kruistochten geweest: Mohammedanen doodden Christenen, Christenen doodden Mohammedanen, Mohammedanen doodden Hindoes, Hindoes verbrandden Boeddhisten levend. En het grootste probleem is dat je de mens iets aandoet wat in naam is van iets waarvoor je niet eens een bewijs van bestaan kunt vinden.

Maar verantwoordelijkheid ...! Verantwoordelijkheid ten aanzien van je ouders, verantwoordelijk voor je vrouw, verantwoordelijk voor je echtgenoot, verantwoordelijk voor je kinderen ... Misschien heb je er nooit aan gedacht dat als je van je kinderen houdt, dan is er geen sprake van verantwoordelijkheid. Omdat je liefhebt, doe je dingen, je geniet ervan ze te doen. Niemand kan van verantwoordelijkheid genieten. Het is een te groot woord, te zwaar. Als jij je kinderen opvoedt, is het dan verantwoordelijkheid of liefde?

Als het liefde is, dan is er geen kwestie van enige last: je doet niet iets met tegenzin ten koste van jezelf, omdat het moet gebeuren. Maar jij bent bezorgd over verantwoordelijkheid, wat anderen zullen zeggen. Je zult veroordeeld worden, dus moet je voor je bejaarde ouders zorgen – uit verantwoordelijkheid, niet uit liefde.

Liefde is compleet vergeten, want liefde heeft een revolutie in je bewustzijn nodig. Het is niet zo goedkoop als verantwoordelijkheid. Verantwoordelijkheid kan je geleerd worden door de priesters, door de onderwijzers. Niemand kan je liefde leren. Liefde moet je zelf vinden, binnenin je wezen, door je bewustzijn te verhogen. En als liefde ontstaat, dan is er geen kwestie van verantwoordelijkheid. Je doet dingen omdat je ervan geniet iets te doen voor degene waar je van houdt. Je verplicht de ander niet, je verlangt er niet iets voor terug, zelfs geen dankbaarheid. Integendeel, jij bent dankbaar dat diegene je toestond iets voor hem te doen. Het was jouw vreugde, volkomen vreugde. Liefde weet niets van verantwoordelijkheid. Ze doet van alles, ze is erg creatief; ze deelt alles wat ze heeft, maar ze kent geen verantwoordelijkheid, onthoud dat. Verantwoordelijkheid is een lelijk woord vergeleken met liefde.

Liefde is natuurlijk. Verantwoordelijkheid wordt gecreëerd door de sluwe priesters, politici die je wensen te domineren in de naam van God, in de naam van de natie, in de naam van familie, in de naam van religie – elk verzinsel kan gebruikt worden.

Maar ze hebben het niet over liefde. Integendeel, ze zijn allemaal tegen de liefde, want de liefde kunnen ze niet onder hun controle krijgen. Een man van liefde gedraagt zich naar zijn eigen hart, niet

volgens enige morele code. Een man van liefde zal niet het leger ingaan omdat het zijn verantwoordelijkheid is te vechten voor zijn natie. Een man van liefde zal zeggen dat er geen naties zijn, en er geen sprake kan zijn van enig gevecht.

Toen ik studeerde aan de universiteit, was het voor elke student verplicht aan de legertraining mee te doen. Anders zouden ze hun postdoctorale certificaat niet krijgen. Het was mijn laatste jaar aan de universiteit. Ik ging naar de rector magnificus en zei tegen hem, "Het gaat in tegen mijn bewustzijn, het gaat in tegen mijn hart om iets destructiefs te leren. En ik weiger absoluut om mee te doen aan enige training die u de studenten geeft. Het kan me niet schelen of u me het certificaat geeft of niet." Hij zei onmiddellijk, "Maar voel je dan geen enkele verantwoordelijkheid voor je natie?" Ik zei, "Waar is de natie? Ik ben haar nooit tegengekomen, behalve op een kaart."

En ik vertelde hem een verhaal van twee mensen die aan het strand zaten en die plotseling elkaar begonnen te slaan waarop er een menigte naar kwam kijken. Ze werden uit elkaar gehaald en de politie kwam die hen arresteerde en hen naar het gerecht bracht en de rechter zei, "Ik ken jullie allebei. Jullie staan in de stad bekend als de beste vrienden. Wat is er gebeurd?"

Ze voelden zich beiden erg beschaamd en ze keken elkaar aan. "Vertel jij maar wat er is gebeurd," en de ander zei, "Het is beter als jij het vertelt."

De rechter zei, "Wat kan er zo'n geheim zijn dat het jullie zoveel moeite kost om het te zeggen?"

Ze zeiden, "Het is geen geheim. Het is gewoon zo beschamend dat we het niet willen zeggen, maar... als u er op aandringt, zullen we het moeten zeggen. We zaten – we zijn grote vrienden – gewoon samen aan het strand, en deze persoon, mijn vriend, zei dat hij een buffel gaat kopen. Ik zei, 'Buffel? Maar onthoud, ze mag niet mijn grond betreden. Ik ga een boerderij kopen en als zij op mijn erf komt. Ik zal je buffel niet toestaan omdat jij toevallig mijn vriend bent, ik zal je buffel doden.'

"Mijn vriend zei, 'Dit is te gek. Buffels zijn buffels. En ik kan niet de hele dag mijn buffel achterna lopen waar ze naar toe gaat. Ze zal naar jouw boerderij gaan en ik wil wel eens zien wie mijn buffel doodt. Ik dood iedereen die mijn buffel doodt. Ik zal er niet aan denken dat jij mijn vriend bent. Jij bent mijn vijand als je mijn buffel doodt.'"

En dit alles ging zover dat de man die het duidelijk had gemaakt dat hij de buffel niet zou toestaan, een vierkant maakte met zijn vinger en zei, "Dit is mijn boerenbedrijf. Laat nou maar eens zien waar jouw buffel is." Hij heeft nog geen boerderij, noch heeft de ander een buffel. Beiden denken erover deze te kopen. Maar de ander zei, "Dit is je boerderij," en hij liet zijn vinger over het boerenbedrijf lopen zeggend, "Dit is mijn buffel, Doe nou maar wat je wenst te doen." En het gevecht begon. De rechter zei, "Dit is te gek. Noch heeft hij een boerderij, noch heb jij een buffel. Je had tenminste kunnen wachten."

Ze zeiden, "Het was een hypothetische kwestie, maar we vergaten dat het hypothetisch was. We raakten zo geërgerd. Vergeef ons alstublieft."

We zijn allemaal vergeten dat veel hypothesen ons dingen vragen te doen die we nooit vanuit ons verstand, onze intelligentie, ons bewustzijn zouden doen.

Je vraagt, Raga, "Wat is de verantwoordelijkheid van liefde?" Je begrijpt deze woorden niet. En je begrijpt ze niet omdat je nog niet hebt liefgehad. Dat is de enige reden waarom je het niet begrijpt. Als je wel had liefgehad zou je een verantwoordelijkheid hebben ervaren die er uit voortkomt, zonder een gevoel van plicht, zonder een gevoel van last, maar gewoon een volkomen vreugde, een dans, een lied vanuit het hart. Je doet datgene wat nodig is. Je denkt nooit dat je er toe verplicht bent. Liefde verplicht nooit iemand. Liefde is altijd dankbaar dat je het hart toestond zijn bloemen op je te regenen, zijn vreugde, zijn liederen. Liefde is je dankbaar voor je ontvankelijkheid. Verantwoordelijkheid denkt altijd, "Ik heb iets goeds gedaan en iedereen moet het weten. En iedereen moet dankbaar zijn. Ik heb zo veel voor de vrijheid van het land opgeofferd; ik heb zo veel in de oorlog gedaan om het land te verdedigen; ik heb zo hard gewerkt zodat mijn kinderen goed opgeleid kunnen worden, goed gevoed kunnen worden, zodat ik kan voorzien in alle gemakken voor

mijn grootouders of mijn ouders." Maar je ondergaat dit als een last. Je wordt eronder geplet. Het is geen vreugde, het is geen gelukzaligheid, het is geen extase.

Mijn grootvader had veel liefde. Hij was oud, erg oud, maar hij bleef actief tot de allerlaatste ademtocht. Hij hield bijna te veel van de natuur. Hij woonde op een afgelegen boerderij. Een enkele keer kwam hij naar de stad, maar hij hield er niet van. Hij hield het meest van de wilde natuur, waar hij woonde. Hij werd zo oud en werkte zo hard, dus dan masseerde ik zijn voeten. Maar ik zei tegen hem, "Onthoud, ik doe dit niet uit verantwoordelijkheid. Ik heb geen verantwoordelijkheid ten opzichte van wie dan ook in de wereld. Ik hou van je en ik zal je voeten masseren zolang het niet bezwaarlijk voor mij is. Dus als ik stop, vraag dan niet om nog een beetje meer. Dat doe ik niet. Ik doe dit uit mijn vreugde, niet omdat je mijn grootvader bent. Ik had hetzelfde kunnen doen voor elke bedelaar, elke vreemdeling, gewoon uit liefde."

Hij begreep dit. Hij zei, "Ik heb nooit gedacht dat verantwoordelijkheid en liefde twee verschillende dingen zijn. Maar je hebt gelijk. Wanneer ik op het land werk, voel ik altijd dat ik het voor mijn kinderen en hun kinderen doe, als een plicht. Het weegt me zwaar op het hart. Maar ik zal proberen deze houding van verantwoordelijkheid te veranderen. Ik kan misschien te oud zijn om te veranderen – het is een fixatie in mijn mind geworden – maar ik zal trachten te veranderen."

Ik zei hem, "Dat is niet nodig. Als je voelt dat het een last voor je wordt, heb je genoeg gedaan. Je rust maar. Het is niet nodig om te blijven werken, tenzij je van de blote hemel en de groene velden geniet en van deze bomen en vogels houdt. Als je het uit vreugde doet en je houdt van je kinderen en je wilt iets voor hen doen, ga er dan maar mee door. Houd er anders mee op."

Er was een synchroniciteit tussen ons, hoewel hij oud was. Die was er nooit met enig ander lid van de familie. We waren dikke vrienden. Ik was de jongste in de familie en hij de oudste, gewoon twee tegenpolen. En iedereen in huis moest lachen, "Wat voor soort vriendschap is dit? Jullie lachen samen, je maakt samen grappen, jullie spelen met elkaar, je rent elkaar achterna. En hij is zo oud en jij bent zo jong. En je gaat niet op zo'n manier met iemand anders om, evenmin gaat hij op dezelfde manier met wie dan ook om." Ik zei, 'Er is iets gebeurd tussen ons. Hij houdt van mij en ik houd van hem. Nu is het niet meer een kwestie van familie zijn; evenmin ben ik zijn kleinkind en is hij mijn grootvader. We zijn gewoon vrienden: de ene is oud, de ander is jong."

Als je eenmaal de liefde proeft, zul je het woord verantwoordelijkheid compleet laten vallen. Vandaar dat je vraag, "Wat is de verantwoordelijkheid van liefde?" eenvoudigweg irrelevant is. Liefde heeft geen verantwoordelijkheid nodig. En verantwoordelijkheid kent geen liefde. En ik leer je geen enkele verantwoordelijkheid, want ik wens niet dat je opgeofferd wordt in de naam van een verzinsel. Ik wil dat je zo natuurlijk, existentieel mogelijk leeft. Leef niet volgens hypothesen. Leef niet volgens morele codes. Leef niet volgens Manu of Mozes. Leef volgens je eigen hart en wat je dan ook doet zal juist zijn. Vraag nooit iemand wat juist is. Alleen iemand die geen hart heeft stelt dat soort vragen. Laat je hart je vraag beantwoorden; je antwoord zal niet uit de geschriften of enige heilige traditie komen.

Ik hoorde ... Toen God de wereld schiep, ging hij naar de Babyloniërs en vroeg hen: "Zou je graag een gebod hebben?"

Ze zeiden, "Vertel ons eerst wat een gebod is."

En hij zei, "Gij zult geen overspel plegen."

En de Babyloniërs zeiden, "Wat moeten we dan doen? Nee, zo'n gebod willen we niet."

Hij ging naar de Egyptenaren met hetzelfde resultaat. Hij ging naar andere mensen – hetzelfde. Ze vroegen allemaal. "Wat is het gebod? Praat ons geen moeilijkheden aan. Wees eerst helemaal duidelijk; wat is je gebod?"

En toen tenslotte ging hij naar Mozes en zei, "Zou je een gebod willen hebben?"

Mozes zei, "Hoeveel kost het?" En God zei, "Het kost niets."

Mozes zei, "Geef er dan maar tien."

En vanwege deze Joodse mind leven sinds die tijd miljoenen Joden volgens deze tien geboden. Ik was in Griekenland en een van mijn sannyasins, Amrito, vertelde me dat de Grieks-orthodoxe kerk erg ouderwets is, erg traditioneel. Ze willen dat elke vrouw maagd blijft totdat ze gaat trouwen. Zijzelf is een van de mooiste vrouwen. Toen ze jong was werd ze tot schoonheidskoningin van Griekenland verkozen en is sindsdien een van de topmodellinnen. Ze vertelde mij over deze nadruk van de Griekse kerk ten aanzien van maagdelijkheid. Ik vroeg haar, "Maar wordt het opgevolgd?" Ze zei, "Zo'n vraag moet je niet stellen. U zult in heel Griekenland geen enkele maagd vinden."

Ik herinner me dat ze vertelde dat een priester in een kerk hard op het feit hamerde dat, "Als je geen maagd bent, zul je eeuwig in de hel lijden. Dus laat de vrouw die maagd is gaan staan."

Niemand stond op, iedereen keek voor zich uit.

Hij zei, "Ik geef jullie nog een kans. Sta op! Voor de zaak van God, zouden er tenminste een of twee op moeten staan."

Uiteindelijk stond er een vrouw met een baby op. En de priester zei, "Denk je dat je een maagd bent?"

Ze zei, "Nee, ik ben geen maagd. Deze baby is maagd. Maar ze kan nog niet alleen staan. En ze is de enige maagd in de hele bijeenkomst. Ze is pas zes maanden, dus moet ik opstaan."

Mensen zijn in allerlei soorten nonsens gedwongen. En het heeft gemaakt dat ze zich schuldig voelen als ze de codes niet opvolgen. Als ze die opvolgen, dan worden ze onnatuurlijk; ze beginnen zich ellendig te voelen, ze worden onnodig gespannen; ze verliezen alle levenslust, want ze gaan tegen het leven in.

Liefde is geen religieus gebod. Liefde is je eigen meest innerlijke verlangen, je eigen natuur.

Verantwoordelijkheid wordt van buitenaf opgelegd en is alleen nodig voor hen wiens liefde niet is volgroeid.

Als je liefde volwassen is, kun je alle verantwoordelijkheid vergeten. Liefde zelf is genoeg. Raga, je vraag maakt me droevig omdat je nog geen liefde hebt ervaren. Maar dat is de situatie van het merendeel van de mensheid. Vergeet alles wat verantwoordelijkheid betreft, zoek diep in je wezen naar de ruimte die we liefde noemen. Als je die ruimte eenmaal binnen in je gevonden hebt, breidt het zich uit. Het begint vanzelf te groeien. Het begint zich rondom je heen uit te spreiden, straalt rondom je heen uit. Het wordt je aura, je eigen energieveld, en wie dan ook in dat energieveld komt wordt geraakt, diep geraakt door jouw vreugde, door jouw vierende realisatie, door jouw liefde. Maar het is helemaal geen verantwoordelijkheid.

Kleine Ernie is aan het spelen met het buurmeisje.

"Laten we Adam en Eva spelen," zegt hij. "Jij verleidt me om de appel te eten en ik zal toegeven."

Wees Adam en Eva, alsof je de eerste mensen in de wereld bent. Je hebt geen enkel verleden, je hebt geen Mozes en je hebt geen Manu en ook geen Confucius. Er is geen verleden.

Adam en Eva hadden een zekere vrijheid, die jij niet hebt, want ze hadden geen verleden, enkel een open toekomst. Jij hebt geen toekomst want je kijkt altijd naar het verleden en het verleden is er niet meer. Je kunt het stof op de weg een heel eind terug blijven zien, maar je kunt niet naar dezelfde plek teruggaan. Wat voorbij is, blijft voorbij.

En onthoud het, het bestaan heeft je geen ogen in je nek gegeven. Als het de bedoeling van het bestaan was dat je terug zou kijken, zou ze je ogen in je achterhoofd gegeven hebben. Wat is de zin om je ogen te geven die vooruit kijken als je niet vooruitkijkt? Verantwoordelijkheid kijkt achterom; liefde kijkt naar voren.

Wees als Adam en Eva, vind je eigen weg; er is geen gids, er is geen heilig geschrift, er is geen profeet, geen redder. Je zult alleen je pad moeten vinden. Je zult geen verantwoordelijkheid vinden, je zult spontaniteit vinden. Je zult geen plicht vinden, je zult liefde vinden.

En als je leven niets dan zuivere liefde is, dan heb je geen andere spiritualiteit nodig. Liefde is de beste naam die je God kunt geven. Want liefde is iets wat geen hypothese is. Het is jouw intrinsieke werkelijkheid. En het is het meest kostbare binnenin je.

Een Joodse jongen heeft verkering met een Katholiek meisje. "Het spijt me dat ik je gisteravond niet kon zien," zegt ze, "maar ik moest gaan biechten."

"Ik hoop dat je de oude priester niet vertelt over al de dingen die we doen als je ouders er niet zijn," zegt de jongen.

"Natuurlijk doe ik dat," zegt zij. "Maar maak je geen zorgen. Ik schuif gewoon tien dollar naar Pater Murphy en hij maakt de dingen voor mij in orde."

De volgende avond gaat de Joodse jongen naar de Katholieke kerk om de priester te zien. "Aha," zegt Vader Murphy. "Mijn zoon, ik veronderstel dat je gekomen bent om te biechten."

"Nee, Vader, dat denkt u verkeerd," zegt de jongen, "Ik ben gekomen voor mijn provisie."

In feite, zijn alle religies niets anders dan handel drijven. En de jongen heeft gelijk om een aandeel te vragen! Liefde is geen handel en liefde is geen zonde. Liefde is jouw grootste deugd. Liefde is je grootste bloei. Delen is volkomen vreugde. Noem het geen verantwoordelijkheid. Dat woord is te zwaar geworden door het voortdurend gebruik van die mensen wiens gevestigde belangen er door worden gediend. Liefde dient niemand. Het geeft je individualiteit en een enorm gevoel van vrijheid. Liefde maakt je moedig genoeg om voor je uniekheid op te komen in een wereld waar de massa alleen hen respecteert die tot de massa behoren.

De unieke mens behoort niet tot de massa. Hij staat alleen en op afstand als een hele grote boom die naar de sterren reikt. De kleine struiken voelen natuurlijk jaloezie. Vandaar dat elk opmerkelijk mens in de wereld veroordeeld zal worden door de pygmeeën. Ze zullen allerlei soorten excuses vinden om diegene te veroordelen die iets unieks in zich heeft. Elk individu die niet zijn vrijheid overgeeft aan de massa zal veroordeeld worden. Maar ik wil dat jullie individuen zullen zijn, geen respectabele mensen. Dat zijn de lelijkste mensen ter wereld.

Ja zij, waarvan men denkt dat zij respectabel zijn, zijn het meest verachtelijk, want zij hebben hun ziel verkocht voor hun aanzien. Ze zijn slaven geworden van de massa die niets afweet van de hogere dingen in het leven, de hogere waarden van het leven.

Wees gewoon jezelf, stil, vredig, meditatief, en liefde zal in vloedgolven opkomen en die zullen blijven komen van ongekende bronnen die zich in je verborgen houden. Die bronnen zijn net zo oceanisch als elke grote oceaan in de wereld. En je kunt die liefde uitdelen zonder iemand te vernederen en zonder dat je ego gevoed wordt; die twee dingen worden door verantwoordelijkheid gedaan, wat je ego voedt, het sterker maakt en de andere persoon vernedert.

Je bent je er misschien niet bewust van dat wanneer je iets uit verantwoordelijkheid doet, de ander je nooit kan vergeven. Je hebt hem beledigd. Maar als je iets uit liefde doet, voelt niemand enige belediging want liefde is nederig, het kan niet vernederen. Verantwoordelijkheid is niet de kwaliteit van een nederig persoon, het is de kwaliteit van een egoïst die iedereen aan zich wil verplichten, die wil dat iedereen een bedelaar is en hij de weldoener. Hij wil de overhand houden. Niemand kan zo'n man vergeven. Ze kunnen hem in de menigte respect betonen, maar achter zijn rug voelen ze zich allemaal uitermate beledigd. En ze nemen wraak.

Liefde vernedert nooit; er is dus geen sprake van wraak. Zij verheugt zich gewoon te geven: ze geeft en vergeet. Ze herinnert zich zelfs niet aan wie er is gegeven, wat ze heeft gegeven. Ze houdt geen boek bij van alles wat er gedeeld is. Ze blijft maar, ogenblik voor ogenblik, haar lied zingen voor wie in staat is om het te verstaan. Wie ook in staat is het te ontvangen zal het ontvangen. Maar zij is niet bezig met enig sociaal werk, zij is niet in overheidsdienst. Zij is iemand die weet hoe moet vieren. Zij viert zichzelf.

In het driehonderdjarig bestaan van Amerika, zijn er niet veel mensen geweest die vergeleken kunnen worden met de grote mystici van de wereld. Slechts één man, een dichter, komt erg dicht bij de

mystici, Walt Whitman, maar hij is de enige in de driehonderd jaar van Amerika's bestaan die de hoogst mogelijke piek heeft bereikt.

Als hij zegt, "Ik vier mijzelf," zegt hij alles over liefde. "En als jij je kunt verheugen in mijn viering, ben je welkom. Als je mijn gast kunt zijn, nodig ik je uit om te vieren."

Liefde viert, het is helemaal geen verantwoordelijkheid.